

1296

השבוע

שבועון הקיבוץ הארצי

שער להור עבוד

מראה עיניים

כינוס הוועד הפועל בשבוע שעבר היה שונה מהרגיל. לא בכך שהתפרס על יומיים ולא רק בכך שנערך בגשור ובמוסד, "בק" עת כנרות" במקום בת"א, אלא בכך שהקדים לדיון מראה עיניים — סיור באתרי ההתיישבות שלנו בגליל ובגולן.

בת"א היה האוטובוס מלא בחלקו והרעבים שמחו שיהיה מס' פיק סנדוויצ'ים לדרך... זאת לא רק נסיעה כי אם גם מפגש חברים. מחליפים דעות ומידע כזה ואחר, ואפשר להספיק המון. אין יו"ר שמבקש שקט, אדרבא, שיתחממו גם הקשרים.

בין חדרה לנהריה מתמלא האוטובוס וכבר ברור שלא נהיה לבד. עולים לגליל. ירוק. ירוק יפה. כבר קצת אחרי שיאה של פריחת האביב (וכי חורף היה בכלל?).

על יסודות הבניינים בקיבוץ המיועד פישור מסביר לנו שלמה אורן (בית-זרע — מח' טכנית) את תכנון הנקודה והבעיות באיזור. מתרשמים: על גבעות הטרשים הללו צומח קיבוץ חדש.

במרחק כמה מאות מטרים אנחנו בהאחזות הנח"ל כישור. מדים ודגל מזכירים לנו שאנחנו בשטח צבאי, אבל פינת-החי, התיש הגדול וכל העיזים שלרשותו, מראה (מרחוק) של נסיונות גידול תבלינים — אלה נותנים את הגוון החקלאי.

סנדוויצ'ים, מיץ וקפה והצטרפות האוטובוס שבא מהעמקים ואנחנו פונים מזרחה. בכביש חוסן-רמה נושמים אוויר ונוף כמעט כמו ממעוף הציפור. הראות איננה טובה היום, אבל הירוק חזק מהאובך. כבר אנחנו בשפך הירדן בואכה רמת-הגולן.

בנסור שוב מסביר שלמה את התכנון וגם, "פותח" את הדיון הכללי באשר להתיישבות. יחיאל מסביר למה מחלקת הבנייה נמצאת כאן ובכישור לא, וראובן לוקח אותנו לסיור בשיכון (בינתיים צריך דמיון, אבל אנחנו אופטימיים. בשנה הבאה תהיה כאן האחוזת).

עכשיו דרכנו לגשור. קיבוץ צעיר ואווירה חמה בו. קפה של שעה חמש בחבורות על הדשאים שבין הבתים. הצצה לבית-התינוקות, לחדר-האוכל ולמועדון. שיחות מדרכה עם החברים. התרשמות. הרבה.

ומכאן לאולם המפעל, המקושט ומאורגן לשיבת הוועד-הפועל הראשונה בגולן. יהודית מגשור מבקשת החלטות, שגם תבוצענה, וכך מתחיל החלק, "הרציני" שידובר בו בגליון הבא.

בקצרה

* שער — "זוגות זוגות" (תיבת נח) יצירה קראמית של רינה פלג (וראה גם בעמ' 9—8, מימין לשמאל: משחק בחומר, רינה בסטודיו, מכות מצרים, פיסול קראמי).

* הגליון הבא יראה אור בערב-שבת ל' ניסן, 27.4.79.

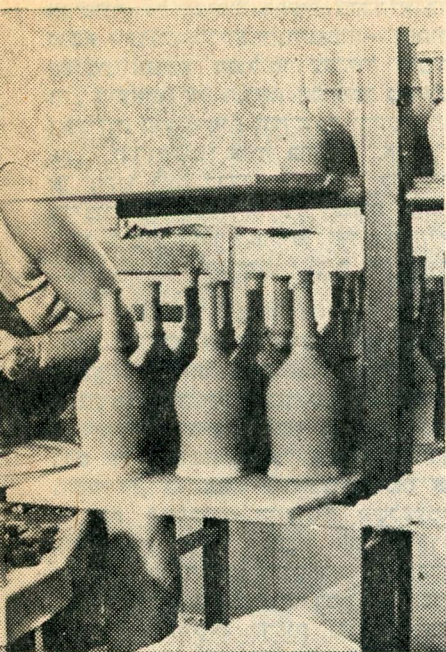
17 באפריל 1979 * כ' ניסן תשל"ט * ת.ד. 4009, פל. 253131

השבוע
שבועון הקיבוץ הארצי
מוסף, "על המשמר"

העורך: אהוד רבין
צוות המערכת: זיוה שילה, יוסף פורת, יוסי שרון, רחל שלו
צייר: יעקב גוטרמן
מזכירה: רחל צלם: מתי חלילי

החומר ביד היוצרת

כתבה: רחל שלו

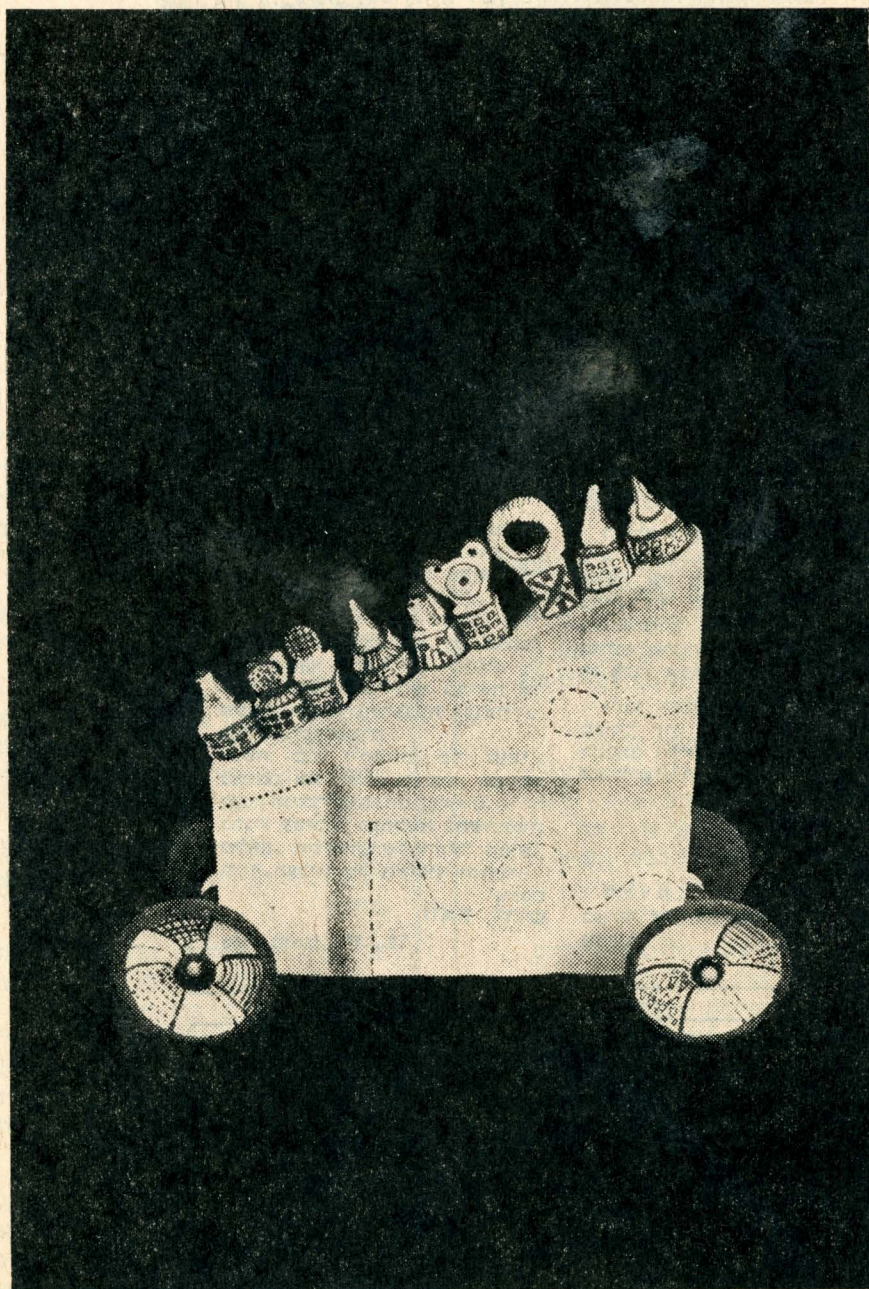
אם תל-אביב הינה אתר בילוי שלך בחודש האביב, אל תחמיץ! גש לבית „משכית“ שברח' בן-יהודה (בניין אל-על) שם מציגה רינה פלג משער העמקים יצירות קרמיקה מעשה ידיה.

כהקדמה לתערוכה מוצגים בחלון הכניסה כלים שימושיים וכלים לנוי וקישוט — כד גדול בצבע כחול מעוצב להפליא, צלחות בצבע חום וצרור פעמוני פורצלן לבנים. אתה מסתכל, מתפעל בקול וחומד בלבך כל אחת מהעבודות היפהפיות הללו (ומתרגל פעם נוספת כיבוש היצר). התערוכה עצמה איננה תערוכה במובן המקובל של מוצגים סטטיים עם הכתובת „אל געת“.

ההיפך מכך. זהו כמעט „הפנינג“ קרמי כשכל העבודות הן פרי המפגש: רינה עם הגדת פסח של סרייבו מן המאה ה-14. אתה מוזמן לגעת, לשחק ולהשתעשע:

מכות מצרים מונחות במגירות בתוך הפירמידה — כל מכה והמגירה שלה. פתח אותן ותוכל למשש ולחוש (זהירות, אל תכאיב להן) אם תרצה למצוא את האפיק קומן, קח אחת מהבובות שבמוצג, הולך אותה במבוך המתפתל עד שתגיע למחבוא. הצץ בו ותגלה את המצה הקרמית הזעירה.

נמצאים בתערוכה כל משתתפי ה„חד-גדיא“ בצבעוניות עליזה, בני ישראל העוברים בים, ומשה בתיבה גם הוא לא נעדר. לצידם

מצוי בהרגשתך וביכולת שלך. הפתיחות הידועה של האמריקאים באה לידי ביטוי גם ביחס ובגישה אל החימר". בכיתה עם רינה למדו עשרה תלמידים, לכל אחד סטודיו קטן משלו וההזדמנויות ללמוד וספיגה היו בלתי מוגבלות ממש.

„אותה שנה עסקתי גם בפיסול קרמי, שטח שתמיד עניין אותי ולא יכולתי להגיע אליו לפני כן. בתקופת „אלפרד“ לא עבדתי בכלל

טכניקה חדשה הביאה רינה מארה"ב.

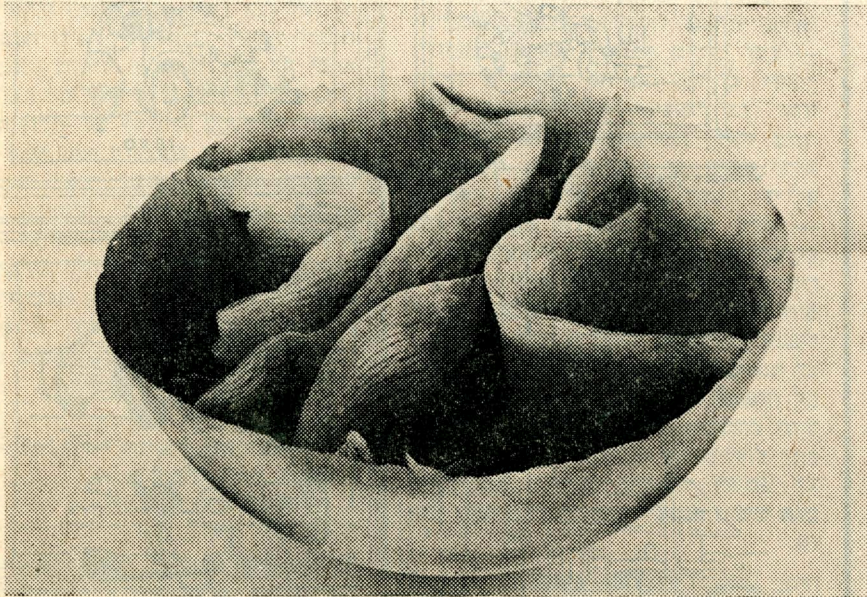
חשוב מכך — גישה חדשה. „בארץ למדתי הרבה: בצלאל, אצל חנה צונץ ועוד“, מספרת רינה. „לימדו אותי איך ומה לעשות בחומר, אך לא פחות מכך איך לא לעשות.

הלימודים בשנה האחרונה הביאו אותי לתפיסה המוחלטת של הכן. את יכולה לנסות ולעשות בחומר הכל. כל מה שעולה בדעתך,

פיסול קרמי של „בריאת העולם“ ו„ירושלים טבור העולם“. הבסיס למרבית העבודות עשוי בטכניקה שרינה הביאה עימה מאוניברסיטת „אלפרד“ שליד ניו-יורק, שם למדה ועבדה בשנה שחלפה.

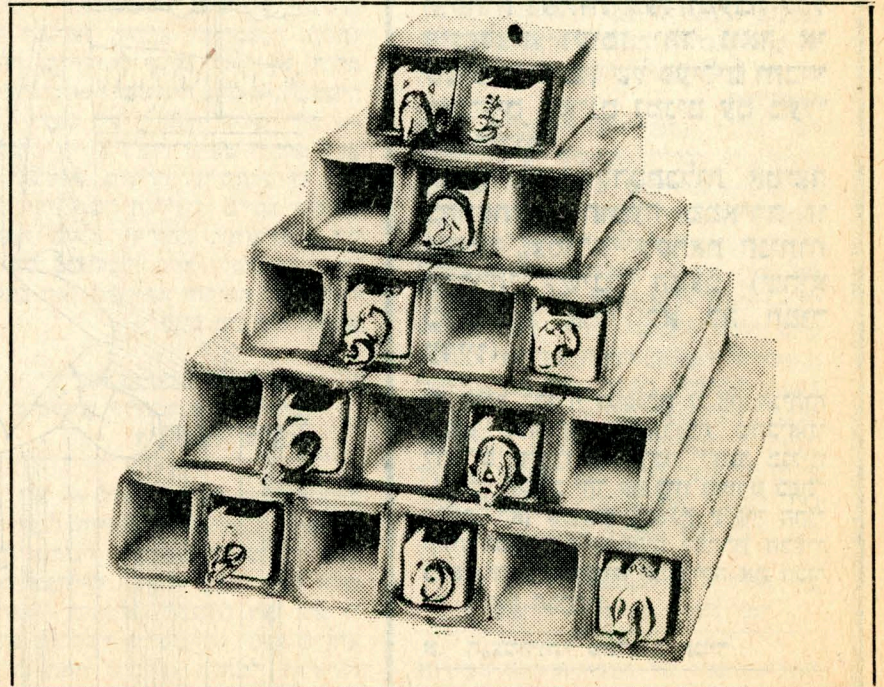
בעזרת „אקסטרודר“ (מין מלחץ יד) מתקבלות צורות בסיסיות בחומר — צינורות חלולים, מלבנים ומרובעים ואלה, איפשרו הגשמתם של שפע הרעיונות. אבל לא רק

על האובניים ללמדך, איזה עושר של אפשרויות טמון בחימר ליוצר בו“.

מכאן גם הגישה השונה ביחס לתערוכה: יהיה המבקר חופשי בגישתו למוצג, יחוש אותו, יתקרב אליו וייהנה, בבחינת „לא לראותם בלבד“... האירוע התחיל כבר חודש ימים קודם לכן כשכל המשפחה נוטלת בו חלק: בעשיית הבובות הזעירות, בצביעתן ובכל מה שניתן למי שנדבק בהתלהבותה של היוצרת בהכנת התערוכה. ימות השבוע של רינה מוקדשים כולם לקרמיקה. והם כוללים גם הוראה ב„אורנים“ ובסטודיו שלה בקיבוץ.

לא מכבר נפתחה גלריה בכניסה לשער העמקים ולדברי רינה יש הבנה לצרכים הבלתי שגורתיים, הבנה שהושגה לא בשבוע אחד ובוודאי לא בכל הלבבות, אבל היא קיימת והתערוכה היא עדות

„אתה עלול לאבד את זכות הדיבור שלך“, או „התלושים שלך אוזלים“, או „אין לך יותר מה לדבר“, התראות אלה יופיעו עם סיכת-בטחון על תחתוני החברים עם ה-כביסה הנקיה. יהיו, כמובן, חברים שיסבלו קשה מהגבלת הדיבור על-ידי התלושים, אבל בבניין החברה כולה ננוחם. תלושים לשיחה או תלושים משיחה. אילון (להב)

אוצר נתגלה בקומונה

התברר שהקיבוץ שלנו מבורך במתת אלוהים נוספת: התגלה אצלנו מקור ל-„שיקוי אהבה“.

באחד הימים עלו נער ונערה לאוטובוס בתחנה המרכזית בתל-אביב והתיישבו במקרה זה ליד זו. היום החל להתחמם ועל כן פשטו שני הצעירים את מעיליהם וראה זה פלא: שניהם לבשו חולצת טרי-קו עם כתובת „שמרת“. הביטו שניהם ב-הפתעה הדדית והנער שאל: „את אולי משמרת“? — „לא“, ענתה הנערה, „אבל יש לי אח בשמרת.“

ואתה משמרת?

„גם אני לא, אבל יש לי שם בת-דודה“. וכך הופעל „הסטארטר“ לשיחה הראשונה על הקיבוץ, את מי אתה מכיר? מתי היית שם? מה עושה שם האח שלך? מתי תבקרי בקיבוץ שוב?

כבר מותר לגלות: הנערה היא אחותו של יהודה בינין והנערה בן-דודה של סימה.

וכך, מהיכרות לידידות ומידידות הלאה... בקיצור... לא תאמינו — בקרוב מאד ה-חנותה.

ומכאן רק מסקנה אחת:

רווקים צעירים, רוצו מהר לקומונה. נותרו עוד מספר חולצות טריקו „שמרת“.

מנה אחת של שיקוי אהבה במחיר של 60 ל"י — זה באמת לא יקר!

שמרת

רצויים כאן בבית הזה, בואו הנה הרבה יותר אל הוריתכם, אינכם מפריעים לאיש, בואו נשתחרר כולנו מטראומות ותפישות של ימים עברו“.

דברי האורחים היו לעתים רגשניים מאד, לעתים הבהירו בעיות באופן ענייני, ל-עתים לוו מרירות על קשיים של בן כש-הוא יוצא... אך מעל לכל בא לביטוי ה-רצון החזק והצורך הפנימי להיות בקשר עם הבית הזה החי בלב פנימה, ו„שאיש, לכן, לא יוכל לקחת אותו משם“.

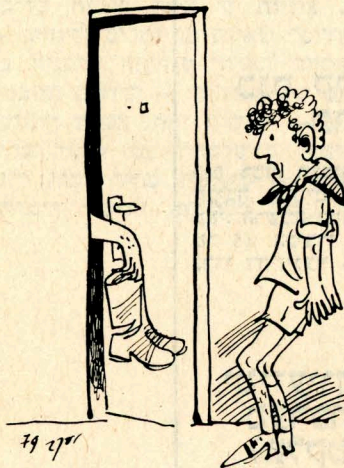
עמליה

תלמידי ז'בוטינסקי

בעקבות הגילוי, שפורסם גם ב„על-המש-מר“, שגם לוי אשכול היה בין תלמידי ז'בוטינסקי, נזכרתי במה שסיפר לי אבא לפני שנים: השומר הצעיר ברומניה היה גם הוא בין מעריציו של ז'בוטינסקי.

בזמן ביקורו בצ'רנוביץ הוחלט ב„קו“ המקומי להעמיד לו משמר כבוד. וכך עמדו ה„שומרים“ בדום, בתלבושת שומ-רית מלאה משני צדדיו של החדר במלון שבו התגורר.

העסק נמשך, עד שבשעת לילה מאוחר-רת, הוציא ז'בוטינסקי את מגפיו ופקד עליהם, „לצחצה!“... ההוראה בוצעה, אך ההרגשה לא היתה הכי טובה ומאז החל הקרע בין „מצחצחי-הנעליים“ ובין חברי השומר-הצעיר...
מעברות

תלושים

ההצעה היא לחלק לחברים תלושים לשי-חה. כל תלוש כולל שתי דקות דבור. אין התלוש ניתן להעברה. השיטה פשו-טה. נאמר, עשרים תלושים כנ"ל. החבר יכול להוציא את כולם בשיחה אחת, או לפזר ולחלק את הזיכוי הנ"ל לשיחות רבות. התלוש יסומן בסימון הקומונה — מספר כתום או ירוק, והתראות בנוסח

כנס בנימ

55 בנימ ואיתם 25 בני זוג, נענו להזמ-נתנו והגיעו לכאן בליל-שבת הקודם, כדי לשבת בצוותא עם בני גילם ולשוחח בעייית הקשר עם הבית. היה זה ללא ספק מיפגש ענייני שלווה מטבע הדברים בחגיגות ובהתרגשות רבה, הן מצד ה-הורים שבניהם לא חיים אתנו בבית-אלפא, והן מצד הבנים שהזמנו על-ידי ועדת חברה כדי לקיים דו-שיח: על בעיות, קשיים, תיסכולים ומשקעים ה-מלווים את הקשר המורכב מאד אל ה-שותפות שההורים הם חלק ממנה, ועל דרכים להקל אותם קשיים.

בשלושת החוגים שאורגנו על-פי קבו-צות גיל ושהתקיימו בחדרים פרטיים (מה שתרם לאוירה חמה ומקבלת) השתתפו 140 איש והתבטאו 55 חברים, 38 מהם אורחים (ביניהם כמה בני-זוג של בנימ), כלומר היה זה דו-שיח עם נקודת כובד בולטת לטובת האורחים:

רצינו הפעם פחות להשמיע יותר לשמוע, ומה שהעברנו היה בעיקר השדר: „אתם

תל-אביב יפו
TEL-AVIV YAFO
שולח P.P. 2512